

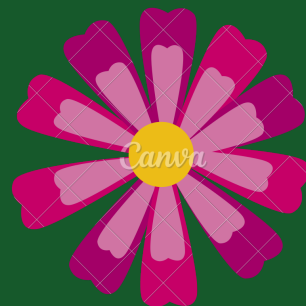
El microteatre per la dona de l'IES Manacor ja està institucionalitzat. Cada any els alumnes de 1r creen les seves pròpies peces relacionades amb la dona, de manera imaginativa i lliure. El procés creatiu li suposa a l'alumne l'adquisició de contingut intel·lectual i moral a través d'una cadena de diferents fragments de coneixement i pràctiques.

Som conscients que aquesta comprensió tan experimental tindrà un impacte en positiu dins la vida d'aquestes persones. I també dins la vida de totes i cadascuna de les persones que tenguin l'oportunitat -i la sort- de poder veure aquestes obres i viure aquesta experiència.

Marisa Reyes
Cap d'estudis de l'IES Manacor

Allistat

Guió original: Jaume LLull, Paula Meisnitzer

Equip de revisió de guió: Guillem Riera, Tonina Nicolau, Xisco Pol, Toni-Lluís Reyes

PERSONATGES:
JUANJO
GINÉS
SECRETARI
DESCONEGUT 1
DESCONEGUT 2

ESCENA 1

(En Ginés arriba i en Juanjo li fa una aferrada ben forta)

JUANJO: Ei, Ginés, t'he enyorat, de veres! José Manuel Suárez

GINÉS: I jo també!

JUANJO: Com ha anat per l'Índia?

GINÉS: Una passada, m'ho he passat molt bé, he vist mig país, he conegut molta gent... Ha estat molt bé, sa veritat!

JUANJO: Home, mig any per allà...

GINÉS: Era es meu any sabàtic, sa meva il·lusió, i ja ho he fet.

JUANJO: I ara què faràs?

GINÉS: Estudiar, m'he de matricular a qualque carrera, encara no sé quina, estic peix...

JUANJO: Tu no volies fer Humanitats?

GINÉS: Sí, però té poques sortides, de feina vull dir... Hauré de fer màsters i tot això...

JUANJO: Sí, però si t'agrada...

GINÉS: Sí, bé... Ara acab d'arribar i no ho sé, però ja basta de xerrar de jo, què puces has fet tu?

JUANJO: Aquí...

GINÉS: Aquí, diu. Polissonades una darrera s'altra.

JUANJO: Pots pensar, això està més mort...

GINÉS: I tu ja has decidit què faràs amb sa teva vida?

JUANJO: Idò tenc una sorpresa... Es meu somni, saps?

GINÉS: Quin? No me fotis... Si abans de partir me vares dir que ho deixaries fer...

JUANJO: M'he refet. Vull entrar a l'exèrcit.

GINÉS: Què!!!!??? Ja hi tornam?

JUANJO: Tu saps que era es meu somni.

GINÉS: Però tu saps que només te durà coses dolentes i sobretot molts de problemes, són mala gent!

JUANJO: Però què dius? Tu te sents?

GINÉS: I has pensat que segurament no acceptaran sa teva manera de ser?

JUANJO: Pots pensar, no flipis! Això ja ha passat. Ets tu que ho veus així! Mira, me sap greu que t'ho prenguis així, però ho faré, perquè sé que an es futur me faràs costat. De fet, ara d'aquí una estona he de partir que vaig a allistar-me.

GINÉS: No entenc res... Però bé, ja saps es meu parer... Saps que no m'agrada gens, però si és allò que vols fer, res hi puc fer, però vull que sàpigues que jo t'he avisat.

JUANJO: No entenc tanta oposició.

GINÉS: Collons, Juanjo, que jo som antibel·licista.

JUANJO: Torna-m'hi a tornar-hi! Jo no m'hi fic per sa guerra, m'hi fic per fer ajuda humanitària.

GINÉS: Idò ves amb una ONG... que segur que hi faràs més bona feina. A l'Índia està estivat.

JUANJO: Ai, Ginés, ets expert amb llevar-me sa il·lusió. Bé, me'n vaig, ja farem es cafè un altre dia en estar més tranquils...

(En Juanjo se'n va i en Ginés queda amb dos pams de nas)

ESCENA 2

(En Juanjo és a l'oficina militar, tenen molts de papers)

SECRETARI: Molt bé, Juanjo Martínez, ja estàs inscrit, ja formes part de s'exèrcit nacional. Aviat t'enviaré un correu electrònic per informar-te de tot. I si necessites res, em pots telefonar. Aquí tens tot és material.

JUANJO: Gràcies.

(En Juanjo se'n va, i gairebé descobreix en Ginés, però ell s'amaga i entra)

GINÉS: Bon dia, venia a allistar-me a s'exèrcit.

SECRETARI: Bon dia, molt bé. Has duit tots es papers?

GINÉS: Quins papers?

SECRETARI: Homo, per sa inscripció.

GINÉS: Idò no...

SECRETARI: Idò aquí tens sa llista.

GINÉS: Tot això?

SECRETARI: Sí...

GINÉS: Bé, ja ho duré.

SECRETARI: Si me deixes es pagament fet, te'n pots dur s'uniforme.

GINÉS: Pagament?

SECRETARI: Sí, són 300 euros, pes material.

GINÉS: Me pensava que estava subvencionat per s'estat.

SECRETARI: Idò...

GINÉS: Idò faig es pagament.

SECRETARI: Targeta?

GINÉS: Sí...

(El secretari treu per pagar amb targeta i a en Ginés la mà li torna a enrere un parell de pics fins que el secretari s'emprenya i li agafa la targeta)

SECRETARI: Talla?

GINÉS: Una L, però vull l'uniforme de dona.

SECRETARI: Com? De dona ni en tenim

(Soy un novio de la muerte- Himno de la legión Toledo)

ESCENA 3

(Entrenament militar. En Gines vestit amb uniforme de dona, i va molt estrafaolari amb unes sabates de taló. Fan un entrenament de pistes i ell fa allò que pot, els altres el miren. N'hi ha que se'n riuen, en Juanjo està molt enfadat. Quan acaben i el professor se'n va n'hi ha que en fan burla)

DESCONEGUT 1: Ei, tapau-vos es cul que aquí n'hi ha un que perd més oli que un satrill!

GINÉS: Què dius tu ara?

DESCONEGUT 1: Que mos taparem es cul, que sa ploma se te nota d'una hora enfora.

GINÉS: Jo? I per què dius això tu ara?

DESCONEGUT 1: Com que per què? No veus com vas vestida, nineta?

GINÉS: I què t'és a tu com jo vagi vestit?(encarant-se)

DESCONEGUT 1: Idò molt que m'és! A tu te pareix que has d'anar vestit així? Això és s'orgull nacional, fas pena, i desmereixes sa nostra feina.

GINÉS: Mira, jo aniré com jo vulgui, tant si te va bé com si no te va bé!

(Arriba en Juanjo sentint crits)

JUANJO: Ei Ei Ei!!! Què passa aquí?

DESCONEGUT 1: (dirigint-se a en Juanjo) A tu te pareix que aquest beneit pot anar vestit així? I a més xerrar-me d'aquesta manera?

GINÉS: Escolta, que jo no t'he insultat...

DESCONEGUT 1: Mira, no m'encalentesquis que/

GINÉS: Què faràs? Me pegaràs? Juanjo... An això me referia... A mi no m'agraden es tios, però a en Juanjo sí. I molt.

JUANJO: Però Ginés, què te passa? (Hi ha un silenci incòmode).

(En Juanjo se'n va enfadat, en Ginés hi va darrere)

ESCENA 5

GINÉS: Juanjo...

JUANJO: Deixa'm fer... No entenc res, res, si realment ets amic meu i dius que m'estimes, no sé per què punyetes havies de fer això que has fet.

GINÉS: Precisament ho he fet perquè t'estim. Perquè aquest no és es teu lloc.

JUANJO: Perquè m'agraden ets homos? Per això no puc ser militar?

GINÉS: No per tu, sinó pets altres, Juanjo. Tu pots ser allò que vulguis. Però pas pena.

JUANJO: A mi ningú m'ha dit res, però tu què volies aconseguir provocant vestit així?

GINÉS: Això que has vist. Ja te vaig dir que aquesta gent no ho acceptaria.

JUANJO: No feia falta dir-ho a ningú...

GINÉS: Saps quants de casos de discriminació cap an es col·lectiu LGTBI hi ha entre es militars? I quants de casos de maltractament i discriminació cap a sa dona? Ho saps? I tots es que no se saben. Tu no veus que això és un nieró de masclistes prepotents?

JUANJO: I què he de fer? Renunciar a allò que vull per aquesta gent? Si ells mos volen covards idò no... Perquè an es final estarem fent allò que volen ells. I jo pas. S'única manera de canviar ses coses és de dedins... I m'hi tendran davant.

(entra un altre militar)

DESCONEGUT 2: Ei, esper no interrompre res, però he vist això que ha passat i vos don es meu suport. Aquell és un bàmbol que no sap res.

JUANJO: Has vist com aquí sa meva sexualitat és benvinguda?

DESCONEGUT 2: Bé, te seré franc... Fa un parell d'anys que som aquí i te puc dir que som pocs es que pensam així.

GINÉS: Ho veus?

JUANJO: Però si quedam serem més...

GINÉS: Quedar? Jo me'n vaig amb un peu davant s'altre.
(silenci)

DESCONEGUT 2: Quedarà amb jo, no passis pena, jo el cuidaré.

JUANJO: Ho veus? Encara hi ha esperança...

GINÉS: Sort, idò.

JUANJO: Ja t'ho contaré.

GINÉS: Per cert, ja he decidit que faré.

JUANJO: Ah, sí? Què faràs?

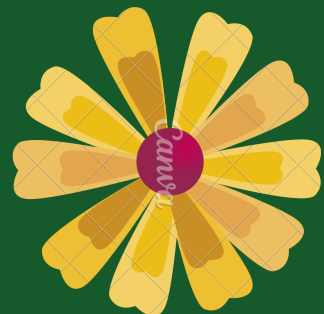
GINÉS: Vaig an es seminari, me faré capellà!

JUANJO: Quèeeeeee?! Què m'he de vestir de monja i venir allà perquè te refacis?

GINÉS: Que es broma, coió. Vine aquí.

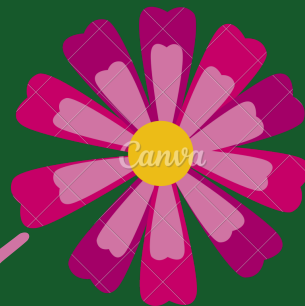
(es fan una aferrada)

FI

Som les nètes

PERSONATGES:

AINA
CAMBRERA
PEP
PACO
IVÁN
PROPIETARI
JAUME
MARGA
CAIXERA
CATI
DONA POBLE

Guió original: Gerard Garau, Júlia Flaquer

Equip de revisió de guió: Joan Llull, Maria
Francisca Ripoll, Toni-Lluís Reyes

ESCENA 1: (AINA i PROPIETARI)

(PROPIETARI treu n'AINA de la casa on viu)

PROPIETARI: (crida enfadat) Fora, no em dones doblers, no me dones res! Només problemes!

AINA: (suplicant) Però és que ara no te puc pagar, d'aquí a dos mesos ja estarà, t'ho pagaré tot, t'ho promet...

PROPIETARI: I mentrestant què? Ja estic fart d'excuses, sempre estam igual, cada dia amb ses mateixes.

AINA: T'ho promet, per favor deixa'm dos mesos de marge...

PROPIETARI: Arruix t'he dit!

AINA: No tenc a von anar, estic tota sola.

PROPIETARI: Me'n fot.

AINA: Però...

PROPIETARI: Cerca una feina, fe qualque cosa... No me ve de nou que estiguis tota sola...

AINA: Jo vos promet que/

PROPIETARI: Fora d'aquí! No te vull sentir pus (tanca la porta davant n'AINA).

(N'AINA comença a caminar desorientada)

ESCENA 2: (AINA)

(AINA veu la caseta, té fred)

AINA: Ai, allà hi ha una casa, hi deu haver qualcú? (Camina cap a la casa) (entra) Puc passar? Hola? Hi ha qualcú? Pareix que no hi ha ningú, quedaré aquí, de moment. Està tot brut de pols, deu fer temps que no hi viu ningú aquí. (Es troba un llibre obert damunt una taula) Què és això? Suc de llimona amb mel de romaní pes constipat i herba-llovisa pes mal de panxa? (guarda el llibre a un estant i s'instal·la a la casa, s'adorm, està molt cansada)

ESCENA 3: (CAIXERA, DONA i JAUME)

(Al mercat d'un poble proper a la casa)

CAIXERA: Bon dia.

DONA: Bon dia.

CAIXERA: Heu sentit es rumors?

DONA: Quins rumors... Res sé, digues dona...

CAIXERA: Diuen que hi torna a viure qualcú a ca sa bruixa...

JAUME: I ara què dius?

DONA: És i deu ser vera, vaig veure sortir fum per sa ximoneia.

JAUME: Jo no m'hi acostaria, allà varen passar coses terribles...

CAIXERA: Què va passar?

JAUME: Fa feredat.

CAIXERA: Conta...

JAUME: Un vespre un parell de joves gats des poble varen pujar, ella quan else va veure se va amagar, però ells la varen aglapir... I amb s'excusa que era bruixa...

DONA: Què?

JAUME: Res, coses terribles. Ara tota ella és cendra... Després de tot, la varen cremar viva.

CAIXERA: Bon Jesús...

DONA: Però si era bruixa... Millor...

JAUME: Ningú ho sap si era bruixa o no...

ESCENA 4: (PEP, MARGA, TONI, CATI i AINA)

PEP: Sabeu que a sa casa que hi ha an es bosc hi viu una bruixa dolenta?

MARGA: Ah sí? L'anam a veure?

TONI: Ui, a jo no me fa gaire gràcia, eh.

CATI: A jo tampoc, es meu padrí me contava històries d'aquella casa i no hi va passar res bo.

PEP: Això és vera, a jo m'han dit que hi vivia una bruixa i la varen cremar.

MARGA: Hi anam a veure amem què hi ha?

TONI: Què dius? Estàs bollada?

PEP: Ai, Toni, que ets d'avorrit, no podem fer res amb tu.

CATI: És vera. Va, Toni, serà divertit, ses bruixes no existeixen.

TONI: Això deis voltros... Però si se diu, deu ser per qualche cosa...

(Se'n van al bosc. Ja fa fosca. Els nins s'acosten a la casa i senten un renou, parteixen a córrer i na MARGA cau, els altres segueixen corrent espantats)

MARGA: No, esperau!!! Que m'he fet mal! Ei!!! Veniu.... Ahhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh!!!! Que ve sa bruixaaaaaaa! Ve sa bruixa, Toni, Peeeeeppppp! Ajudau-me!!!!

AINA (s'acosta a poc a poc): Nina, estàs bé? T'he d'ajudar?

MARGA: Amolla'm!!!! Nins, me vol matar!

AINA: Nina, no cridis...

MARGA: Qui ets, tu? Sa bruixa?

AINA: No som ni bruixa ni bruixot. Som n'Aina, me varen treure defora de sa casa a von vivia i ara visc aquí.

MARGA: Ets una bruixa, idò?

AINA: Què??? No som una bruixa.

MARGA: Però vius tota sola an es bosc, no tens fills ni homo ni res... ets una bruixa...

AINA: I perquè no tenc fills ni homo he de ser una bruixa?

MARGA: Bé, això diuen pes poble.

AINA: Pes poble diuen moltes de beneitures. Vols que t'ajudi?

(N'AINA l'ajuda i l'entra cap a sa casa)

ESCENA 5: (CATI, PEP, TONI i MARGA)

CATI: Ai quina por que he passat!

PEP: Que estic de cansat, no havia corregut tant mai.

TONI: Ho veis que no era bona idea anar-hi?

CATI: Al·lots, avon és na Marga?

(Els tres comencen a cercar-la i cridar-la)

PEP: Crec que l'hauríem d'anar a cercar, no fos cosa estigui malament.

TONI: Jo no me torn a ficar allà ni que me matin, hi anau voltros.

CATI: I si na Marga està malament i mos necessita?

TONI: Que no Cati, que me fa molta por.

PEP: T'estimes més esperar aquí tu tot sol?

TONI: Homo... pentura sí que vos acompany.

(Tornen a entrar al bosc i senten passes, s'espanten)

MARGA: Nins, som jo!

TONI: Tanta sort! Què t'ha passat?

MARGA: N'Aina m'ha curat!

CATI: Qui és n'Aina?

MARGA: Sa que viu a sa casa de sa bruixa, que no és una bruixa, és una dona molt aguda que m'ha donat una pomada pes peu i m'ha curada.

TONI: No és una bruixa?

MARGA: No! Veniu, la coneixereu, fa medicines naturals... Té molts de pots amb plantes i m'ha fet una infusió!

TONI: Estàs tronada? Meam si te matarà aquesta infusió. Tot això que has dit que fa només té una paraula: BRUIXA!!!

MARGA: Que no, veniu amb jo!

TONI: Segur que té un fic ple de pèls damunt es nas!

MARGA: No!! És molt aguda.

(Tots parteixen)

ESCENA 6: (PACO, JAUME i CAMBRERA)

(al bar del poble)

PACO: (amb agressivitat) Com és això que hi torna a haver bruixes an es poble?

JAUME: Bé, tant com una bruixa...

PACO: Idò, això que te dic, que a sa caseta aquella hi torna a haver una bruixa.

JAUME: No ho sabem.

CAMBRERA: Jo no sé com s'atreveix amb allò que va passar amb sa darrera.

PACO: Que faci es cap viu, que no serà sa primera bruixa que cremi.

JAUME: Amem, tampoc ha fet res, pobra dona.

PACO: M'és igual. Hem de prevenir, que ses bruixes poden fer molt de mal...

CAMBRERA: No provassis de fer-li res.

PACO: Què no?

(En PACO surt des bar)

JAUME: Això no pot acabar bé mai.

CAMBRERA: Tu ho has dit. Ha begut massa!

JAUME: L'hem d'aturar!

CAMBRERA: Jo no m'hi posaria penmig.

ESCENA 7: (TONI, MARGA, CATI i PEP)

(En TONI surt corrent des bar a cercar als altres nins, que estan jugant a la plaça)

TONI: (cridant) Nins, nins! Sa bruixa, sa bruixa!

MARGA: N'Aina no és una bruixa, t'ho hem dit moltes vegades.

CATI: És sa nostra amiga, mos encanta anar a estar amb ella!

TONI: Que l'han cremada!

CATI: A qui? Què dius?

TONI: N'Aina, han cremat n'Aina.

PEP: I tu com ho saps?

TONI: Ho acab de sentir a dins es bar.

MARGA: No pot ser vera, anem-hi tot d'una.

ESCENA 8: (PACO i MARGA)

Al bar, na Marga entra molt enfadada.

MARGA (rabiosa): Miserable, ella no havia fet res dolent, i tu l'has cremada viva!

PACO: No saps què dius, ho he fet per protegir-vos, per protegir tot es poble. Era una bruixa i ses bruixes han de morir.

MARGA: Però per què dius que era una bruixa?

PACO: Una dona tota sola, vivint a ses muntanyes, sense home, sense fills... Això és cosa de bruixes, no ho veus? Ella te degué fadar, amb sos seus encanteris.

MARGA: T'acabes de descriure a tu, tot sol, vivint a sa muntanya, sense dona, sense fills. Vols dir que ets un bruixot i que per això t'haurien de matar?

PACO: Jo som un homo i puc fer allò que vulgui, no me'n faltaria d'altra.

MARGA: Ella era una bona dona.

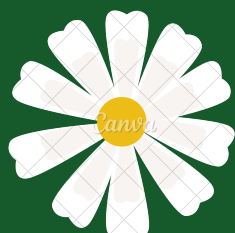
PACO: No en deixarem ni una de viva d'aquestes dones, pots estar segura, així que fe es cap viu.

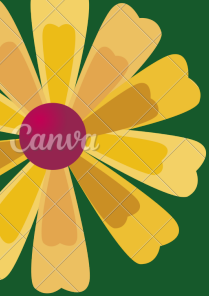
ANYS MÉS TARD

ESCENA 9:

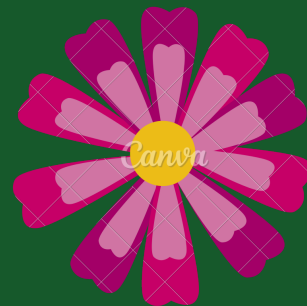
(Una JOVE treu de la seva motxilla una pancarta que posa: "SOM LES NETES DE LES BRUIXES QUE NO VÀREU PODER CREMAR." i la penja).

FI

Delhi

PERSONATGES:

ARYA

DAUD

PARE

MARE

BALLARINS I BALLARINES

Guió original: Júlia Grimalt, Mariona Riera

Equip de revisió de guió: Lluïa Pizà, Roser González, Toni-Lluís Reyes

Escena 1:

(Comencen a ballar. En Daud mira n'Arya de manera provocativa. N'Arya també el mira, però incòmoda aparta aviat la mirada. En Daud comença a acostar-se a ella i ella es fa enfora ràpidament. Durant la resta de la coreografia es veuen una sèrie de moviments i mirades entre ells dos.)

Segon 22 al minut 1.30

Escena 2:

(entra n'Arya per un costat al menjador, els pares l'esperen allà)

Pare: Arya, hem de xerrar amb tu, seu un moment.

Arya: Digau, què passa?

Mare: (entusiasmada) Han vingut a demanar-te matrimoni!

Arya- A mi? Qui?

Mare- Has tengut molta de sort, filleta meva. Tothom l'estima.

Pare- És s'homo més ric, carinyós i intel·ligent des país! Quina sort que has tengut! Te cuidarà molt!

Arya- (preocupada) Però... però... jo no el conec!

Pare- No passis pena! Aviat celebrarem sa cerimònia i vos coneixereu.

Arya: Però, mon pare, ja saps que jo vull anar a estudiar a Delhi; per això he fet feina durant tots aquests mesos. Jo no me vull casar.

Pare: Hi haurà temps per tot. Ara allò més important és que te casis.

Arya: (desanimada) Bé... però...

Pare: No hi ha cap però que valgui a sa sort que has tenguda.

Mare: Jo encara tremol, no m'ho puc creure. Encara no sé si somii o si estic desperta.

Pare: A més, encara no l'has vist i ja dubtes. Pensa que es déus t'han guiat i te duen cap a ell.

Arya: Bé, com digueu...

Escena 3:

(2 dies després de la conversa anterior es celebra la cerimònia:

(15 segons de coreografia aprox.) Durant la coreografia enmig de mirades i moviments n'Arya mormola). Canvi de roba per indicar canvi de temps.

Mare: Ha arribat es dia! Estàs preparada Arya?

Arya: (dubtosa) No ho sé, ma mare.

Mare: Bé, no passis pena filla, ja veuràs que t'agradarà. Anem a sa cerimònia que no hem d'arribar tard!

Arriben al lloc de la cerimònia i comencen a ballar. (15 segons de coreografia aprox.) Durant la coreografia enmig de mirades i moviments n'Arya murmura confosa).

Arya: És aquest? És aquest? Uf, no sé si m'agrada....

Acaba la coreografia amb en Daud agenollat i amb la caixa de l'anell oberta.

Arya- (tartamudejant) Jo... Jo.... Jo.... (surt corrent)

Escena 4:

(A casa seva al menjador)

Mare: Però què te penses que fas? No veus que un poc més i deixes passar s'oportunitat de sa teva vida?

Arya: Ma mare, no he sabut reaccionar més bé, jo no me vull casar! Vull estudiar i pentura llavò me casaré amb qualcú que realment estimi.

Pare: Això són beneitures! Te casaràs i que no se'n parli pus, no pots deixar perdre aquesta oportunitat.

Arya: Però mon pare ...

Mare: (Interrompent) S'ha acabat es tema. Te cases tant si vols com si no.

Pare: Li he donat paraula. Li he dit que eres molt empegueïdora, però que no passàs gens de pena, que tenia es sí!

Escena 5:

Arriba el dia de les noces (15 segons coreografia aprox.)

Daud: A la fi ha arribat es dia, ja som família!

Arya: Escolta, Daud, t'he de confessar una cosa.

Daud: Dignes, estimada.

Arya: Tu saps que jo t'estim, però (fa una pausa petita) és meu somni és anar a estudiar a Delhi.

Daud: Ah, bé. Però què vol dir això?

Ayra: Me deixes anar-hi?

(pausa)

Daud: Sí. Però jo t'hi acompanyaré.

Arya: Com?

Daud- Sí, no estàs contenta?

Arya: Ehem... Sí! Però no serà un problema deixar sa ciutat? Aquí hi tens moltes responsabilitats, sa feina, sa família...

Daud: Ara tu ets sa meva família. No passis pena, jo ja me n'encuidaré de tot..

Arya: Però què faràs tu allà, tot sol? És a dir, quan jo sigui a sa universitat.

Daud: Agontaré ses sis hores tot sol, tanmateix ses altres hores estaràs només per jo.

Arya: Pensa que jo faré amics i estaré amb ells també.

Daud: No, només estaràs amb jo. De sa universitat a ca nostra, o no?

Escena 6:

(al menjador on hi ha els seus pares, entra Arya amb un gran entusiasme)

Arya: Mon pare, ma mare, sabeu què!

Pare: Diques, Arya.

Arya: D'aquí una setmana me'n vaig a estudiar a Delhi amb en Daud!

Mare: Però com se t'ha passat pes cap aquesta idea? Tu has vist que jo hagi estudiat mai?

Arya: És una gran oportunitat, sé que tu no hi vares anar però jo no som tu! És es meu somni!

Pare: T'hi acompanya en Daud?

Arya: Clar que si!

Pare: Idò així és una gran oportunitat, aprofita-la. Has d'estar contenta per s'homo que tens.

Mare: Jo no estic gaire convençuda però si a tu te fa feliç...

Arya: Gràcies mon pare, gràcies ma mare!

Transició amb ball

Escena 7:
(A Delhi)

Arya: Només falten 2 hores, m'he de començar a preparar pes primer dia d'universitat.

Daud: Prepara't i parteix. Quan acabis te vull tot d'una aquí.

(Arya es fa la sorda i s'acaba de preparar)

Arya: Ja estic, partiré ara i així arribaré un poc més prest.

Daud: Més prest, per què?

Arya: Perquè és es primer dia i no me vull perdre.

Daud: T'hi acompany.

Arya: No importa... De veres...

Arya parteix a la universitat emocionada.

(3 hores després de que el primer dia a la universitat acabés l'Arya encara no és a casa)

Daud (enfadat amb cara de ira) Però on és? Ja fa tres hores que hauria de ser aquí. No pot ser això!

(Entra l'Arya)

Arya- Hola *(diu amb un poc de por)*

Daud- On eres?

Arya- Era amb uns companys de classe que he conegut avui. Passa res?

Daud- Te vaig dir que no podries quedar amb amiguets!
(ho diu enfadat)

Arya- Bé, hi ha hagut una gent de classe que ha quedat a xerrar i jo també, bé/

Daud- Vàrem quedar que les hores que no fossis a la universitat estaries amb jo.

Arya- Però *(Daud la interromp)*

Daud- S'ha acabat! La pròxima vegada que passi això tornarem a casa!

(Ayra no diu res i se'n va a l'habitació enfadada)

Escena 8:

(Després d'una setmana torna a passar la primera situació i en Daud mentre l'espera ja te les maletes fetes)

Daud (a part): No ho puc entendre, no me pareix bé això que fa. Jo no puc estar pus aquí, això no pot seguir així. S'ha acabat.

Arriba Arya de la universitat.

Arya- Què és tot això?

Daud- Ses maletes per tornar a casa. Ho sabies que acabaria així.

Arya- Només he fet un poc tard!

Daud- Però mentrestant ningú m'ha fet es café ni es sopar! Què vols? Que ho faci jo?

Arya- Idò pentura estaria bé, no fas res en tot lo dia, me podries ajudar encara que fos una mica!

Daud- Com t'atreveixes? Va, ara sí que partim. No te vaig donar permís perquè fessis això i t'ho vaig dir ben clar. Va, que no hem de perdre el vol.

Ayra (a part): I per què m'ha de donar permís? He fet res mal fet? He arribat deu minuts tard... Però bé, supòs que estudiar no era això que m'imaginava. No havia de ser això, això és un malson.

Es dirigeixen cap a l'aeroport. Arya plora.

Escena 9:

(Entra Arya al menjador, els pares es sorprenden)

Mare- Arya! Què fas aquí?

Arya- En Daud m'ha fet tornar a casa.

Pare- Sabíem que no acabaria bé.

Arya- Era una gran oportunitat, però ell, ell/

Mare- Ell és es teu homo, Arya.

Arya- Sí.

Mare- I molt bona persona.

Pare- Ell t'ha donat s'oportunitat.

Arya- Sí, i jo no l'he aprofitada...

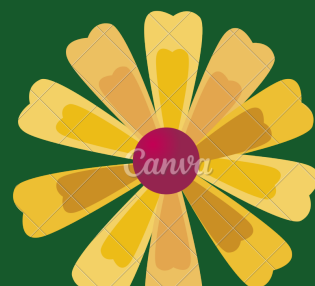
(N'Arya els mira amb ràbia)

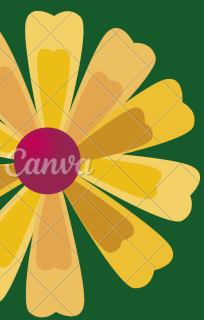
Escena 9:

(l'Arya entra a l'escenari amb una expressió trista)

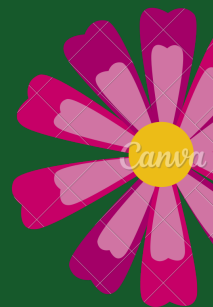
Arya- I finalment ha passat. M'he intentat autoconvèncer que pot ser aniria bé, però en es fons jo també ho sabia, sabia com acabaria, des de primer moment quan mon pare i ma mare me varen dir que qualcú me demanava per casar-mos. Sabia que acabaria sent s'esclava des meu homo. Com he pogut deixar que passi? Com he deixat que sa gent me digui què he de fer! Jo ja no hi puc fer res, per desgràcia aquí acaba es meu camí com a estudiant, aquí acaba es meu camí com a dona lliure! No sé com ha passat, però ha passat. Però això sí, jur que a sa meva filla no li passarà això mateix. Jur que sa meva filla no serà presonera d'un amor que no és amor. Jur que la meva filla serà lliure i farà allò que ella voldrà sense que ningú li digui el contrari. Jo no ho he pogut fer, és ver, però aquesta història no se tornarà a repetir.

FI

L'illa de Lesbos

Guió original: Magdalena Caldés, M. Antònia Lassen
Equip de revisió de guió: Joan Hageneier, Alícia Díaz,
Toni-Lluís Reyes

PERSONATGES:

SAFO
SELENE
ÈLPIS
EDESIA
IDÀLIA
GUÀRDIA 1
GUÀRDIA 2

Escena 1

Dos guàrdies guarden la porta de l'ecclesia. Entra na Safo camí a la porta.

GRÈCIA, SEGLE III A.C.

GUÀRDIA 1: Que hi feis aquí? Heu perdut es vostro homo?

GUÀRDIA 2: Vos hem d'ajudar?

SAFO: Venc a votar.

GUÀRDIA 2: Perdonau?

GUÀRDIA 1: Ai, per Zeus, sou na Safo! (a GUÀRDIA) Aquesta dona està com un llum, diu que és igual que ets homos, i que no els necessita per res!

GUÀRDIA 2: Va, anau-vos-en a ca vostra, que segurament vos esperen es fills!

SAFO: No en tenc de fills, i d'homo tampoc! I no estic com un llum, no en necessit cap d'homo, estic beníssim jo tota sola. Ara, deixau-me passar que m'esperen a l'ecclesia.

GUÀRDIA 2: (Burlant-se) A vós? Qui vos ha d'esperar?

GUÀRDIA 1: (Burlant-se també) Va, va, no mos faceu enfadar i anau cap a cases a preparar es dinar, que es s'única cosa que heu de fer!

SAFO: (Indignada) L'única cosa que heu de fer?

GUÀRDIA 2: I sabeu fer...

SAFO: Ha! I ets homos què és exactament que sabeu fer? Jugar a guerres tot lo dia? A les lluites de gladiadors? Seure al divan espatarrats sense fer res? Beure fins a no veure-hi un bou a quatre passes? Anau ben equivocats! Ses dones sabem fer molt més que cuinar i cosir! I també sabem votar, per tant, feis-me camí que he de votar.

GUÀRDIA 2: Serà vera que està com una cabra!

GUÀRDIA 1: Tranquil, Bèmus, ja sé què farem amb ella. Ja que no els necessita per res, meam com se'n surt a Lesbos, sense cap home que la molesti! Detenim-la!

SAFO: Me dureu a Lesbos? Ts! Idò me feis un favor! Va, arrestau-me! Duis-me a sa presó de Lesbos, allà almanco el matriarcat demostra que les dones podem sense ets homos, que mos menyspreau, mos apartau de sa vida pública, mos/

(crida mentre la s'enduen)

Escena 2

(Na Safo arriba a Lesbos redolant, l'han tirada. Les dones que hi ha estan una mica com un llum, totes soles, apartades de la societat. Hi trobam n'Edèsia (llegeix), n'Idàlia (es maquilla), na Selene, i n'Èlpis que posen la taula mentre xerren i riuen).

SAFO: Ai, ai!

SELENE: Èlpis crec que haurem de posar un plat més.

ÈLPIS: I això?

SELENE: Mira qui ve!

ÈLPIS: Una altra? Ara feia molt que no n'arribava cap altra...

SELENE: L'han tirada des des vaixell...

ÈLPIS: Acosta't, no tenguis por. Estàs bé?

SAFO: Sí, supòs. Jo som na Safo, me van arrestar fa dos dies i m'han tengut dins sa bodega des vaixell fins ara...

SELENE: Idò com totes filleta, va vine i te presentarem, jo som na Selene!

ÈLPIS: Jo n'Èlpis (es queda a la taula)

SELENE: Nines! Vos present na Safo, acaba d'arribar.

IDÀLIA: Ja era hora, feia quatre mesos que no arribava ningú! Sa darrera en arribar ha estat n'Èlpis, i no es gaire cosa. Som na Idàlia, encantada de conèixer-te.

EDESIA: Idàlia, no diguis això de n'Èlpis que ho ha passat molt malament, maltractada pes seu homo! Jo som n'Edèsia, si vols res demana-m'ho a mi.

SAFO: Ho faré, de fet si que tenc una pregunta: es vera que no hi cap homo en tota l'illa?

(Totes riuen)

EDESIA: Sí que és vera, sí. I no n'hi hagut cap en 100 anys.

IDÀLIA: Ni en volem!

SAFO: I com és que sou aquí?

SELENE: Per sa mateixa raó que tu, mos vàrem rebel·lar en contra de sa tirania dets homes atenesos i aquí mos han deixat, com si això fos una presó.

SAFO: Però això és molt millor que una presó! Aquí sou lliures, no hi ha cap homo que vos digui què heu de fer o deixar de fer. Què més voleu?

ÈLPIS: A sopar!

IDÀLIA: Va, anem que no puc més de gana.

Escena 3

(Van totes cap a la taula i s'asseuen en aquest ordre: Edesia, Idàlia, Selene, Èlpis)

ÈLPIS: Pots seure aquí.

SAFO: Quina bona pinta que fa aquest dinar! Qui l'ha fet?

SELENE: N'Èlpis.

IDÀLIA: Com sempre.

EDESIA: I sempre és ben bo! Gràcies Èlpis.

SAFO: Però no feis torns, o no el preparau totes juntes?

ÈLPIS: No fa falta, ja va me bé cuinar. Ho enyor, de fet.

SAFO: Cuinar? Tens tota sa llibertat del món, i enyores cuinar?

ÈLPIS: Sa cuina me recorda a ca nostra, es meu home i ess meu fills. Els enyor cada dia.

SAFO: Ho dius de veres?

IDÀLIA: (En fort) Un brindis, per sa nouvinguda!

TOTES: I-amas!

SAFO: I què feis aquí tot lo dia?

ELPIS: Llegir, cantar, dormir... Ara que hi pens, vaig a fer sesta, que estic rebentada.

IDÀLIA: (A na Safo) Vine, te mostraré sa nostra biblioteca.

(Idàlia, Selene i Safo van a una biblioteca / llibres acaramullats)

SAFO: Zeus! Quants de llibres! *(Mirant els llibres)* Epicur, Parmènides, Pitàgores: aquests llibres només són a l'escola, el meu germà me'ls duia d'amagat. Quina alegria poder llegir aquests magnífics filòsofs amb llibertat!

SELENE: Magnífics? Jo els trob ben avorrits.

SAFO: Com pots dir això, sou les úniques dones de tot Grècia que tenen l'oportunitat de llegir aquests texts escolàstics i else trobes avorrit? No t'emociona poder aprendre qualque cosa més que cuinar i cosir?

SELENE: M'interessen ben poc. Entenc la sort que tenim, i n'estic agraïda, però no vull ser una dona intel·lectual, no estic feta per això.

SAFO: No t'interessa sa igualtat de ses dones?

SELENE: Clar que m'interessa Safo, simplement no vull ser una filòsofa.

SAFO: Ho trob ben estrany!

(Llegeixen una estona amb música de fons i Selene fa un badall)

Escena 4

SELENE: Nines, que no és hora d'anar a dormir?

IDÀLIA: Estic d'acord, anem anem.

SAFO: Me'n puc endur es llibre, o no?

IDÀLIA: Sí, sí.

(Es mouen cap al centre on hi havia la taula: n'Èlpis i n'Edesia l'han arreconada i només queda un banc N'Èlpis es pentina i n'Edesia llegeix. Les altres hi van)

SELENE: Jo vaig directa al llit nines, que tenc molta son.

TOTES: Bona nit!

IDÀLIA: Vaig a cercar la ribella i torn

SAFO: Sa vostra biblioteca és increïble, d'on els heu tret tots aquests llibres?

EDESIA: De vegades passen mariners i else mos tiren com regal. Hi ha homos bons, també. I dones dolentes...

SAFO: Però aquests llibres/

EDÈSIA: No són gaire cosa, però ja és més que el que ensenyen a escola!

ÈLPIS: I tens sort d'haver-hi anat! Mon pare mai m'hi va deixar, me va ensenyar a llegir mumare! Bé, bona nit nines.

(Èlips s'en va i Idàlia torna amb una ribella d'aigua)

EDESIA: Ja ve la princeseta! Amb la seva rutina de nit.

IDÀLIA: Només em faig la cara neta, amb aquest maquillatge no puc dormir!

SAFO: Vols dir que et poses maquillatge? Aquí? Però si no hi ha cap homo per obligar-te!

IDÀLIA: Obligar-me? Jo me maquill per mi mateixa, no me maquill per cap homo.

SAFO: Però no és aquesta sa intenció des maquillatge? Fer-te atractiva pets homos?

IDÀLIA: Es maquillatge pot ser allò que tu vulguis que sigui Safo. Vaig a dormir, bona nit.

(Queden només na Safo i n'Edèsia)

Escena 5

SAFO: Edèsia...

EDESIA: Si?

SAFO: Te puc demanar una altra cosa?

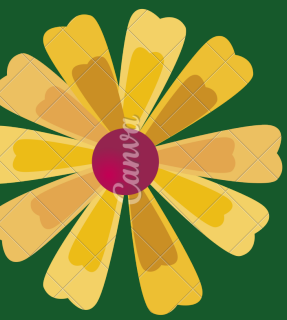
EDESIA: Ja ho crec.

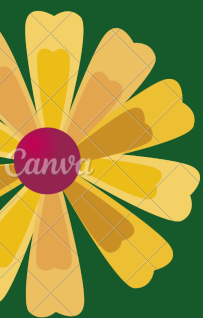
SAFO: (Exhala) Saps que vaig estar dos dies seguits dins una barca per arribar? I durant aquells dos dies, vaig tenir molt de temps per pensar, i saps què? Me vaig emocionar molt de saber que arribaria aquí, de veres que me feia moltes ganes. Pensar que arribaria a una illa sense cap homo! Lliure a la fi de totes ses obligacions que mos imposen ets homos! Però... quan he arribat, he vist n'Èlpiis cuinant, na Selene sense estudis i n'Idàlia tota maquillada... I he pensat, què fan aquestes dones aquí?

EDESIA: Ai Safo... Me recordes a mi de jove. Jo pensava com tu: que sa igualtat només podia ser d'una manera. Totes ses dones fora de la cuina, fora maquillatge i estudiant! Però Safo, sa igualtat pot ser de moltes maneres. Elles són lliures, i decideixen cuinar, decideixen no estudiar, decideixen maquillar-se. Perquè són lliures, però diferents. Estima-les així com són. Així com som. Aquí no mos jutjam, mos estimam, totes i cada una de noltros mos estimam, a sa nostra manera, a sa manera que noltros volem i podem. I estic segura que sa manera com mos sentim lliures d'estimar-nos quedarà escrit per sempre i que aquestes presoneres proscrites i bandejades serem recordades durant molt d'anys.

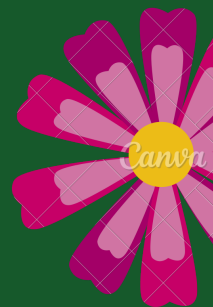
Es fan una aferrada i n'Edèsia li ensuma els cabells.

Fi.

El Vel

Guió original: Toni Bosch, Pau Barceló

Equip de revisió de guió: Joan Llull, M. Francisca Ripoll, Toni-Lluís Reyes

PERSONATGES:

SALMA

LEILA

MOHAMED

ESCENA 1: (SALMA i LEILA)

Na Salma es posa el vel amb un mirall a davant, sona aquesta música, ritual de posar-se el vel, però finalment no se'l posa, surt corrents)

(a la plaça)

LEILA: (cridant) Salma, va, que hem de partir!

SALMA: Ara venc, quina frissor! (Na SALMA surt de casa fora el vel)

LEILA: A von vas?

SALMA: Què vol dir? No frissaves tant?

LEILA: No, vull dir, que, no te poses es vel?

SALMA: Ah, això...

LEILA: Sí, això. Va, fer via. Ves-te'l a posar.

SALMA: I si no el duc?

LEILA: No pots no dur-lo.

SALMA: Per què?

LEILA: Salma, perquè forma part de sa nostra religió, ja ho saps.

SALMA: I per què forma part de sa nostra religió?

LEILA: Pff... no ho sé, sempre ha estat així, supòs. Què te passa? T'has pegat un cop an es cap o què?

SALMA: No, beneita!

LEILA: Idò?

SALMA: Res, no ho sé.

LEILA: *(sorpresa)* Però per què no el vols dur?

SALMA: És que amb so vel i sa mascareta no me veuen sa cara, només me veuen ets ulls.

LEILA: Bé, però... Això fa més de dos anys que te passa i fins ara no t'has queixat.

SALMA: Bé, és que jo... he pensat i... *(molt ràpidament)* no sé si vull dur es vel...

LEILA: *(estranyada)* Eh?!

SALMA: Que no sé si vull dur es vel, ja està!

LEILA: No ho saps no, no el dus...

SALMA: És que no li trob es sentit... Ses altres nines no en duen, per què noltros n'hem de dur?

LEILA: Perquè elles tenen sa seva religió i noltros sa nostra.

SALMA: Elles no tenen religió.

LEILA: Sí, sa cristiana...

SALMA: No n'he vista cap que vagi a una església i noltros cada dos per tres hi som...

LEILA: Però tu no ets com elles tu ets/

SALMA: Mem, jo no tenc res en contra de sa nostra religió, però crec que no m'agrada dur vel. Tenc sa sensació que m'etiqueta.

LEILA: No diguis això! Ho feim per respecte a Déu.

SALMA: Si tant li agrada que se'l posi ell.

LEILA: Salma, no diguis aquestes coses.

SALMA: Leila, ja ho sé, no sé què me passa. Jo entenc i respect que tu el vulguis dur, però crec que també s'hauria de respectar que jo no el vulgui dur.

LEILA: Jo te respect, vull dir, a mi m'és igual, però me farà cosa anar amb tu pes carrer, mos miraran.

SALMA: Mos miraran i pentura si jo faig això, hi haurà altres al·lotes que faran com jo, no ho sé...

LEILA: I ton pare ho sap?

SALMA: Encara no els hi he dit res a mon pare i ma mare...

LEILA: Idoi com més aviat els ho diguis millor. No crec que els hi faci gaire gràcia. I si ho fas d'amagat i qualcú se cua...

SALMA: Ja, però és que no trob es moment.

LEILA: Mira, quan tornem des parc els ho dius. Però pensa-hi, perquè d'aquí a dos dies ja comencem ses classes i no hi hauria d'haver sorpreses.

SALMA: Sí, en tornar els ho diré.

ESCENA 2: (SALMA i MOHAMED)

(al parc)

MOHAMED: Hola Salma! Com va?

SALMA: Podria anar millor.

MOHAMED: I ara? Ha passat res?

SALMA: Sí, però és igual.

MOHAMED: Si te passa res m'ho pots contar, pentura te puc ajudar.

SALMA: No és res, no és important.

MOHAMED: Segur?

SALMA: Que si, Moha, no siguis pesat!

MOHAMED: Ai! Va, tranquil·la que només volia ajudar...

SALMA: Perdona Moha, és que estic embullada i no sé què fer.

MOHAMED: Bé, si necessites res aquí me tens.

SALMA: (SALMA mira als costats per si hi ha qualcú) Venga t'ho cont, però no ho diguis a ningú.

MOHAMED: No ho diré a ningú pots estar tranquil·la.

SALMA: D'acord, mira, jo no vull dur vel, bé no és això...

MOHAMED: Sí, és això!

SALMA: Bé, és que a s'institut cap de ses nines en du... i no sé què fer, perquè no sé què me diran mon pare i ma mare. I en tornar els ho hauria de dir.

MOHAMED: Estàs segura? Ja ho tens clar?

SALMA: Cap de ses dues, però ho hauria de fer.

MOHAMED: Bé jo... vaig passar per una situació pareguda.

SALMA: Què te va passar?

MOHAMED: Ai, és que me fa vergonya contar-t'ho...

SALMA: Però jo a tu t'ho he contat.

MOHAMED: Sí, tens raó però... no ho sé...

SALMA: Va, no siguis així.

MOHAMED: Res, que jo quan era més petit volia dur vel i els ho vaig dir a sa meva família i no me varen deixar.

SALMA: Quan eres petit?

MOHAMED: Bé... fa un any...

SALMA: De veres?

MOHAMED: Sí...

SALMA: I per què el volies dur?

MOHAMED: No ho sé... I mon pare me va dir es nom des porc!

SALMA: Quina merda... Ara no sé què fer, sa veritat. M'has embullada encara més.

MOHAMED: Ai, ara me sap greu, jo ho he fet per més fer...

SALMA: No passis pena.

MOHAMED: Jo fos de tu ho provaria. Ses nostres famílies són molt diferents.

SALMA: Diferents, diferents... No ho sé, hi ha coses que pareix que no se poden xerrar, però... com els ho dic?

MOHAMED: Jo ho vaig dir sense més ni pus: vull dur vel... I au.

SALMA: No ho veig clar.

MOHAMED: Jo tampoc, però no pots perdre res, jo ho intentaria.

SALMA: Tu a part de voler dur vel... Vull dir, vas al contrari de coses que mos diuen a ca nostra i que aquí a Mallorca les veuen com a normals?

MOHAMED: Què dius?

SALMA: No, res... Que ser gai aquí és normal...

MOHAMED: Què dius! Mon pare me mataria!

SALMA: I si no te matàs?

MOHAMED: Idò no ho sé...

SALMA: *(mirant el rellotge)* Me'n vaig que ja són les vuit passades.

MOHAMED: Oh! Jo també hauria de partir. Salma, confii en tu, que som amics des de petits!

SALMA: Gràcies Moha. Adéu, ja nos vorem si nos miram.

MOHAMED: I si no nos somiarem. Bona nit!

ESCENA 3: *(MOHAMED i SALMA)*

(a la plaça, matí abans de començar les classes)

SALMA: *(cridant-lo)* Mohamed, Mohamed!

MOHAMED: Que passa? Que tens tants de crits?

SALMA: He tengut una idea!

MOHAMED: *(irònic)* Uh! Ja l'hem feta.

SALMA: Que ets de curt!

MOHAMED: Amem, digues.

SALMA: I si tu et poses el meu vel, així tu el podràs dur i jo no n'hauré de dur?

MOHAMED: Eh. Eh. Eh, eh!

SALMA: Jo te deixaria es meu vel, fins aquí bé?

MOHAMED: T'entenc, per ara sí.

SALMA: D'aquesta manera tu en podràs dur i jo no en duré.

MOHAMED: Ahhhhh pucsss... *(se n'adona del que ha dit)* Però que dius? Estàs trabucada?

SALMA: Que sí! Així tu en duràs i jo no. No és això que volies?

MOHAMED: Sí... *(al cap d'un estona)* però tu ja els ho has contat an es teus pares?

SALMA: Eeeeeeeee... no, encara, però els ho diré, no passis pena.

MOHAMED: Idò per anar bé no s'hauria de cuar ningú. Els meus pares mai me deixarien dur vel. I crec que si els ho contes, es teus tampoc.

SALMA: Per això no els ho he dit, però que trobes si ho provam?

MOHAMED: Me fa una porada, segur que qualcú de s'institut ho dirà...

SALMA: Mos podríem veure demà dematí aquí mateix i en sortir de s'institut ben igual. Si qualcú se cua, serà sa manera que es nostros pares ho sàpiguen...

MOHAMED: Au idò, demà ho provam, si va bé mel, i si no ho deixam estar.

SALMA: Perfecte.

SALMA: Au, ja mos vorem si mos miram.

MOHAMED: I si no mos somiam.

ESCENA 4: (SALMA, MOHAMED i LEILA)

(a la plaça, primer dia de classe)

LEILA: (cridant) Va que varem tard!

MOHAMED: (cridant) Enga Salma!

SALMA: (arriba caminant) Tranquils... encara falten 20 minuts.

LEILA: Ja, però no vull haver de frisar.

MOHAMED: No, mos hauria de faltar temps pes pla.

LEILA: Quin pla?

MOHAMED: Que hem decidit que me posaré es vel de na Salma.

LEILA: Però, perquè?

MOHAMED: Perquè així jo podré dur vel i na Salma no haurà de dur es seu.

LEILA: O tu vols dur vel?

MOHAMED: Ho vull provar, me fa ganes.

SALMA: Ges (donant-li es vel)

MOHAMED: Com se posa?

SALMA: Explica-li tu Leila que en saps més que jo.

LEILA: D'acord. Mira, veus... *(li explica)*. *(una vegada posat)* Com te trobes?

MOHAMED: Molt bé, gràcies.

SALMA: Bé que hem de fer. Partim o no?

LEILA: Mos convendria, que sinó es profes mos faran nyoc, i mos suspendran sense haver començat.

ESCENA 5: *(SALMA, MOHAMED i LEILA)*

(a la plaça, en tornar de classe)

SALMA: Què, com t'ha anat?

MOHAMED: Malament, m'he sentit molt incòmode. No en vull tornar a dur.

LEILA: Però no era això que volies?

MOHAMED: Sí, era.

LEILA: Però què t'ha passat que haguis canviat d'opinió tan aviat.

MOHAMED: Pfff... és complicat. Tothom me mirava malament, i se'n reien per darrere.

SALMA: Me sap molt de greu... Però no has de deixar de fer una cosa perquè quatre bàmbols se'n riguin...

MOHAMED: Ja, bé, m'ho repensaré.

LEILA: *(a SALMA)* i a tu, com t'ha anat?

SALMA: M'he sentit molt bé i, sobretot, lliure.

MOHAMED: Estic molt content per tu.

LEILA: Ara que saps cert que no el vols dur, crec que seria és moment de dir-ho an es teus pares.

SALMA: Potser tenguis raó.

MOHAMED: Vols que t'acompanyem?

SALMA: No fa falta, ho faré jo tota sola.

LEILA: Bé idò, adeu.

SALMA: Ja vos diré coses.

MOHAMED: Sí, per favor, me fas passar pena.

SALMA: Tranquil. Au adeu, ja mos veurem si mos miram.

MOHAMED: I si no mos somiam.

ESCENA 6: (SALMA, MOHAMED i LEILA)

(al parc)

LEILA: (preocupada) Com ha anat?

SALMA: Què vols que te digui...

MOHAMED: Uiii... Això vol dir que ha anat malament.

SALMA: Idò sí.

LEILA: Però que t'han dit? Conta, conta...

MOHAMED: Els ho has dit a tots dos o només a un?

SALMA: A tots dos...

LEILA: I que t'han dit?

SALMA: Han quedat muts.

LEILA: Ah, sí?

SALMA: Sí. Que l'he de dur.

LEILA: Però per què?

SALMA: Idò perquè sí.

MOHAMED: Els hi has explicat ets arguments que mos vares contar a noltros dos?

SALMA: Sí, però els hi ha importat un rave.

LEILA: Se veia a venir...

SALMA: Me fa pena fer-los sentir malament. M'han dit que si no en duc és una deshonra per sa família.

MOHAMED: El duràs idò?

SALMA: Quin remei, però quan faci es 18 el me llevaré i quan tengui filles no les obligaré a dur vel. I si qualche fill meu en vol dur, idò que en dugui.

LEILA: Tens raó, però és que sou generacions molt diferents. I noltros hem nascut aquí, però jo també els entenc a ells.

MOHAMED: Sí, sou molt diferents. És més, es vel té es dies contats, ben igual que else tenia es rebosillo fa un parell de segles a Mallorca.

SALMA: Es rebosillo, què és això?

MOHAMED: M'ho va contar sa professora d'història. Mos va mostrar una foto antiga de Mallorca i n'Anas va demanar si eren marroquins i ella va dir que no.

Se veu que a Mallorca antigament ses dones duien una espècie de vel pes cap. I ara no hi ha ningú que en dugui, bé que jo hagi vist. Pentura per ses muntanyes sí!
SALMA: Són coses que van canviant de generació en generació, se veu que encara no mos toca a sa nostra.
LEILA: O sí... A mi m'has convençut.
(Na Leila es lleva el vel)

FI

